

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

z 28. septembra 2023*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana spotrebiteľa – Smernica 2011/83/EÚ – Článok 2 bod 14 – Smernica (EÚ) 2019/771 – Článok 2 bod 12 – Obchodná záruka – Údaje alebo akékoľvek iné požiadavky, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky k predávanému výrobku, uvedené v záručnom liste alebo v príslušnej reklame – Závazok poskytovateľa záruky týkajúci sa spokojnosti dotknutého spotrebiteľa so zakúpeným tovarom – Overenie absencie spokojnosti tohto spotrebiteľa“

Vo veci C-133/22,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) z 10. februára 2022 a doručený Súdnemu dvoru 28. februára 2022, ktorý súvisí s konaním:

LACD GmbH

proti

BB Sport GmbH & Co. KG,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predsedníčka tretej komory K. Jürimäe, sudcovia M. Safjan, N. Piçarra (spravodajca), N. Jääskinen a M. Gavalec,

generálny advokát: P. Pikamäe,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- LACD GmbH, v zastúpení: S. Kuhn, Rechtsanwalt,
- BB Sport GmbH & Co. KG, v zastúpení: C. Rohnke, Rechtsanwalt,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Noll-Ehlers, I. Rubene a N. Ruiz García, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: nemčina.

po vypočutí návrhov generálneho advokáta 9. marca 2023,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 2 bodu 14 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES (Ú. v. EÚ L 304, 2011, s. 64), ako aj článok 2 bod 12 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/771 z 20. mája 2019 o určitých aspektoch týkajúcich sa zmlúv o predaji tovaru, ktorou sa mení nariadenie (EÚ) 2017/2394 a smernica 2009/22/ES a zrušuje smernica 1999/44/ES (Ú. v. EÚ L 136, 2019, s. 28).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťami LACD GmbH a BB Sport GmbH & Co. KG týkajúceho sa zákonnosti vyhlásenia umiestneného na výrobkoch uvádzaných na trh spoločnosťou LACD.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2011/83

- 3 Odôvodnenia 4, 5 a 7 smernice 2011/83 uvádzajú:
 - „(4) ... Harmonizácia určitých aspektov spotrebiteľských zmlúv uzavretých na diaľku a mimo prevádzkových priestorov je potrebná na podporu skutočného spotrebiteľského vnútorného trhu vytvorením správnej rovnováhy medzi vysokou úrovňou ochrany spotrebiteľa a konkurencieschopnosťou podnikov pri zabezpečení dodržiavania zásady subsidiarity.
 - (5) ... Úplná harmonizácia informácií pre spotrebiteľov a práva na odstúpenie od zmluvy uzatvorenej na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov preto prispeje k vysokej úrovni ochrany spotrebiteľa a lepšiemu fungovaniu spotrebiteľského vnútorného trhu.
 - ...
 - (7) Úplná harmonizácia niektorých kľúčových regulačných aspektov by mala podstatne zvýšiť právnu istotu pre spotrebiteľov i obchodníkov. ...“
- 4 Podľa článku 1 tejto smernice je jej účelom „prispieť prostredníctvom dosiahnutia vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu aproximáciou určitých aspektov zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa zmlúv uzavretých medzi spotrebiteľmi a obchodníkmi“.

5 Článok 2 bod 14 uvedenej smernice definuje pojem „obchodná záruka“ ako „akýkoľvek záväzok obchodníka alebo výrobcu (ďalej len ‚poskytovateľ záruky‘) nad rámec jeho zákonnej povinnosti poskytnúť záruku, vrátiť spotrebiteľovi zaplatenú cenu alebo vymeniť alebo opraviť tovar alebo zariadiť jeho servis, ak nezodpovedá údajom alebo akýmkoľvek iným požiadavkám, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky, uvedeným v záručnom liste alebo v príslušnej reklame dostupnej v čase uzatvorenia zmluvy alebo pred jej uzatvorením“.

6 Článok 6 tej istej smernice, nazvaný „Požiadavky na informácie v prípade zmlúv uzavretých na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov“, v odseku 1 stanovuje:

„Predtým, ako sa zmluva uzavretá na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov či akákoľvek zodpovedajúca ponuka stane pre spotrebiteľa záväznou, obchodník mu jasným a zrozumiteľným spôsobom poskytne tieto informácie:

...

m) prípadne informáciu o existencii a podmienkach popredajnej pomoci spotrebiteľovi a popredajného servisu a obchodných záruk;

...“

Smernica 2019/771

7 Podľa článku 1 smernice 2019/771 je účelom tejto smernice „prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a zároveň poskytnúť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa...“

8 Článok 2 bod 12 tejto smernice definuje „obchodnú záruku“ ako „akýkoľvek záväzok predávajúceho alebo výrobcu (ďalej len ‚poskytovateľ záruky‘) nad rámec zákonnej povinnosti predávajúceho poskytnúť záruku vrátiť spotrebiteľovi zaplatenú cenu alebo vymeniť alebo opraviť tovar alebo zariadiť jeho servis, ak tovar nezodpovedá údajom alebo akýmkoľvek iným požiadavkám, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky, uvedeným v záručnom liste alebo v príslušnej reklame dostupnej v čase uzavretia zmluvy alebo pred jej uzavretím“.

9 Článok 24 uvedenej smernice vo svojom odseku 2 stanovuje, že jej ustanovenia sa neuplatňujú na zmluvy uzavreté pred 1. januárom 2022.

Nemecké právo

10 Podľa § 443 ods. 1 Bürgerliches Gesetzbuch (Občiansky zákonník) v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „Občiansky zákonník“) záruka vzniká vtedy, ak sa predávajúci, výrobca alebo iná tretia strana v záručnom liste alebo v príslušnej reklame vydanej v čase uzavretia kúpnej zmluvy alebo pred jej uzavretím zaviazuje okrem svojich zákonných povinností týkajúcich sa záruky aj k osobitnému záväzku vrátiť kúpnu cenu, vymeniť alebo opraviť tovar alebo poskytnúť akúkoľvek inú službu v súvislosti s tovarom, ak tovar nespĺňa špecifikácie alebo iné požiadavky, ktoré sa netýkajú záruky, uvedené v tomto záručnom liste alebo v tejto reklame.

11 Ustanovenie § 479 ods. 1 Občianskeho zákonníka stanovuje, že záručný list v zmysle § 443 uvedeného zákonníka musí byť formulovaný jednoduchým a zrozumiteľným spôsobom, a vymenúva prvky, ktoré tento záručný list musí obsahovať.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 12 LACD distribuuje prostredníctvom maloobchodných predajcov a internetových obchodníkov športové a fitnessové produkty pod značkou LACD. Minimálne do roku 2013 umiestňovala na svoje tričká visačky („Hang-Tags“), na ktorých sa nachádzal tento text (ďalej len „vyhlásenie LACD“):

„Záruka LACD

Na každý výrobok spoločnosti LACD sa vzťahuje vlastná doživotná záruka. Ak nie ste úplne spokojní s niektorým z našich výrobkov, vráťte ho predajcovi, u ktorého ste ho zakúpili. Môžete ho vrátiť aj priamo spoločnosti ‚LACD‘, ale nezabudnite uviesť, kde a kedy ste ho kúpili.“

- 13 V auguste 2018 BB Sport, ktorá predáva aj športové a fitnessové predmety, zakúpila na internete prostredníctvom „fiktívnej“ zákazníčky („Testkäuferin“) dve tričká značky LACD, na ktorých boli umiestnené visačky s vyhlásením spoločnosti LACD.
- 14 Keďže sa BB Sport domnievala, že informácie na týchto visačkách nespĺňajú zákonné požiadavky uplatniteľné na záručný list v zmysle § 443 a 479 Občianskeho zákonníka, podala na Landgericht München I (Krajinský súd Mníchov I, Nemecko) žalobu, ktorou sa domáhala, aby bolo spoločnosti LACD nariadené neumiestňovať takéto visačky na svoje odevné výrobky. Keďže tento súd zamietol žalobu spoločnosti BB Sport, táto sa obrátila na Oberlandesgericht München (Vyšší krajinský súd Mníchov, Nemecko), ktorý jej vyhovel.
- 15 LACD podala opravný prostriedok „Revision“ na Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko), teda na vnútroštátny súd, ktorý usúdil, že výsledok sporu vo veci samej závisí od výkladu článku 2 bodu 14 smernice 2011/83, ako aj článku 2 bodu 12 smernice 2019/771, keďže návrh na ukončenie nekalej obchodnej praktiky založený na riziku jej opakovania, o aký ide vo veci samej, možno prijať len vtedy, ak je správanie vytýkané žalovanej vo veci samej v rozpore s právom hospodárskej súťaže účinným nielen v čase skutkových okolností, ale aj v čase rozhodnutia o opravnom prostriedku „Revision“.
- 16 Tento súd na úvod uvádza, že konštatovanie porušenia povinnosti informovať zo strany spoločnosti LACD podľa § 479 ods. 1 Občianskeho zákonníka predpokladá, že záväzok vziať späť odevný výrobok v prípade nespokojnosti spotrebiteľa, obsiahnutý vo vyhlásení spoločnosti LACD, predstavuje „záruku“ v zmysle § 443 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda ustanovenia, ktorým sa do nemeckého práva prebral pojem „záruka“ v zmysle smernice 1999/44/ES Európskeho parlamentu a Rady z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar (Ú. v. ES L 171, 1999, s. 12; Mim. vyd. 15/004 s 223) a ktoré od 1. januára 2022 vychádza z článku 2 bodu 12 smernice 2019/771.
- 17 Vnútroštátny súd zastáva názor, že hoci „spokojnosť spotrebiteľa so zakúpeným výrobkom“ nie je „údajom týkajúcim sa predávaného výrobku“, môže predstavovať „iné požiadavky, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky“ v zmysle § 443 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Spresňuje, že toto druhé kritérium bolo do tohto ustanovenia doplnené 13. júna 2014 s cieľom prebrať pojem „obchodná záruka“, ktorý je uvedený v článku 2 bode 14 smernice 2011/83, do nemeckého práva.
- 18 Podľa tohto súdu ani znenie, ani kontext uvedeného článku 2 bodu 14 alebo článku 2 bodu 12 smernice 2019/771 neumožňujú jednoznačne vyvodiť, že absencia „spokojnosti spotrebiteľa so zakúpeným výrobkom“ predstavuje „požiadavku, ktorá nie je súčasťou zákonnej záruky,

uvedenú v záručnom liste“ v zmysle týchto ustanovení, ktorej preukázanie môže viesť k vráteniu zaplatenej ceny, výmene alebo oprave tohto výrobku, alebo k zariadeniu jeho servisu, bez toho, aby takáto absencia spokojnosti musela vyplývať zo stavu alebo vlastností tohto výrobku.

19 Keďže však cieľ zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov uvedený v smerniciach 2011/83 a 2019/771 svedčí v prospech takéhoto výkladu, uvedený súd si kladie otázku, ako treba preukázať túto absenciu „spokojnosti spotrebiteľa so zakúpeným výrobkom“ na účely uplatnenia „obchodnej záruky“ v zmysle článku 2 bodu 14 smernice 2011/83 a článku 2 bodu 12 smernice 2019/771.

20 Za týchto podmienok Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Môže ísť o iné požiadavky, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky, v zmysle článku 2 bodu 14 smernice [2011/83] a o iné požiadavky, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky, v zmysle článku 2 bodu 12 smernice [2019/771], keď sa povinnosť poskytovateľa záruky viaže na okolnosti spočívajúce v osobe spotrebiteľa, najmä na jeho subjektívny postoj k predmetu kúpy (v tomto prípade: spokojnosť s predmetom kúpy ponechaná na ľubovôľu spotrebiteľa), bez toho, aby tieto osobné okolnosti museli súvisieť so stavom alebo so znakmi predmetu kúpy?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku:

„Musí byť nesplnenie požiadaviek, ktoré sa zakladajú na okolnostiach spočívajúcich v osobe spotrebiteľa (v tomto prípade: jeho spokojnosť s nadobudnutým tovarom), zistiteľné na základe objektívnych okolností?“

O návrhu na opätovné začatie ústnej časti konania

21 V nadväznosti na prednesenie návrhov generálneho advokáta 9. marca 2023 LACD podaním doručeným do kancelárie Súdného dvora 6. apríla 2023 podala návrh na opätovné začatie ústnej časti konania podľa článku 83 Rokovacieho poriadku Súdného dvora. Na podporu tohto návrhu LACD na jednej strane tvrdí, že generálny advokát nezohľadnil skutočnosť, že táto spoločnosť neprevádzkuje internetový obchod. Na druhej strane LACD trvá na relevantnosti výkladu článku 2 bodu 12 smernice 2019/771, o ktorý žiada vnútroštátny súd.

22 Treba pripomenúť, že podľa článku 252 druhého odseku ZFEÚ generálny advokát, ktorý koná nestranne a nezávisle, predkladá na verejných pojednávaniach odôvodnené návrhy v prípadoch, ktoré si v súlade so Štatútom Súdného dvora Európskej únie vyžadujú jeho účasť. Súdny dvor nie je viazaný ani týmito návrhmi, ani odôvodnením, na základe ktorého k týmto návrhom generálny advokát dospel. Navyše Štatút Súdného dvora Európskej únie ani rokovací poriadok neupravujú možnosť účastníkov konania podať pripomienky k návrhom predneseným generálnym advokátom. Preto nesúhlas dotknutého účastníka konania s návrhmi generálneho advokáta nemôže sám osebe predstavovať dôvod na opätovné začatie ústnej časti konania (rozsudok z 21. októbra 2021, Beeren-, Wild-, Feinfrucht, C-825/19, EU:C:2021:869, body 24 až 26 a citovaná judikatúra).

23 Keďže v tomto prípade, ako sa pripomína v bode 21 tohto rozsudku, LACD spochybňuje len niektoré časti návrhov generálneho advokáta a predkladá pripomienky len k ich obsahu, nie je potrebné nariadiť opätovné začatie ústnej časti konania.

O prejudiciálnych otázkach

- 24 Na úvod v rozsahu, v akom vnútroštátny súd žiada o výklad článku 2 bodu 12 smernice 2019/771, treba konštatovať, že táto smernica sa v súlade so svojim článkom 24 ods. 2 neuplatňuje na zmluvy uzavreté pred 1. januárom 2022. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania pritom vyplýva, že zmluva týkajúca sa predaja tričiek, o ktorú ide vo veci samej, bola uzavretá v auguste 2018.
- 25 Za týchto podmienok treba spoločne preskúmať obe otázky, ktorými sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 2 bod 14 smernice 2011/83 vykladať v tom zmysle, že pojem „obchodná záruka“ zahŕňa ako „iné požiadavky, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky, uvedené v záručnom liste alebo v príslušnej reklame dostupnej v čase uzatvorenia zmluvy alebo pred jej uzatvorením“ záväzok, prijatý poskytovateľom záruky voči dotknutému spotrebiteľovi, týkajúci sa takých okolností, ktoré sú tomuto spotrebiteľovi vlastné, ako je jeho spokojnosť s kúpeným tovarom ponechaná na jeho vlastné posúdenie, a v prípade kladnej odpovede, akým spôsobom musia byť tieto okolnosti preukázané na účely uplatnenia tejto obchodnej záruky.
- 26 Článok 2 bod 14 smernice 2011/83 definuje „obchodnú záruku“ ako „akýkoľvek záväzok predávajúceho alebo výrobcu [poskytovateľa záruky] nad rámec zákonnej povinnosti predávajúceho poskytnúť záruku, vrátiť spotrebiteľovi zaplatenú cenu alebo vymeniť alebo opraviť tovar alebo zariadiť jeho servis, ak tovar nezodpovedá údajom alebo akýmkoľvek iným požiadavkám, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky, uvedeným v záručnom liste alebo v príslušnej reklame dostupnej v čase uzavretia zmluvy alebo pred jej uzavretím“.
- 27 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že znenie článku 2 bodu 14 smernice 2011/83 neobsahuje žiadnu skutočnosť, ktorá by umožňovala vylúčiť z jeho pôsobnosti záväzok poskytovateľa záruky týkajúci sa „spokojnosti spotrebiteľa s kúpeným výrobkom“, ktorá by bola ponechaná na subjektívne posúdenie tohto spotrebiteľa.
- 28 Na jednej strane totiž toto ustanovenie odkazuje na „akýkoľvek záväzok“ poskytovateľa záruky voči dotknutému spotrebiteľovi „nad rámec jeho zákonnej povinnosti poskytnúť záruku“. Na druhej strane, ako uviedol generálny advokát v bode 30 svojich návrhov, neutrálny a všeobecný výraz „akékoľvek iné požiadavky“ môže pokryť nesplnenie subjektívnych očakávaní spotrebiteľa od nadobudnutého výrobku, nezávisle od akéhokoľvek objektívneho hľadiska týkajúceho sa jeho vlastností alebo akosti.
- 29 Ako ďalej vyplýva najmä z článku 6 ods. 1 písm. m) smernice 2011/83, oznámenie informácií týkajúcich sa „obchodnej záruky“ je súčasťou povinností vyplývajúcich z tejto smernice, ktorých cieľom je zabezpečiť informácie pre dotknutého spotrebiteľa pred uzavretím zmluvy. Tento článok 6 tak ukladá každému obchodníkovi povinnosť poskytnúť tomuto spotrebiteľovi jasným a zrozumiteľným spôsobom predtým, ako je viazaný zmluvou uzavretou na diaľku, zmluvou uzavretou mimo prevádzkových priestorov alebo ponukou rovnakého druhu, informácie o prípadnej existencii obchodných záruk a súvisiacich podmienkach.
- 30 Výklad článku 2 bodu 14 smernice 2011/83, podľa ktorého pojem „obchodná záruka“ zahŕňa záväzok obchodníka týkajúci sa „spokojnosti dotknutého spotrebiteľa so zakúpeným výrobkom“, je v súlade s cieľom, ktorý táto smernica sleduje, a to zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa zaručením informovanosti a bezpečnosti spotrebiteľov pri transakciách s obchodníkmi, ako je zakotvený v článku 1 tejto smernice v spojení s jej odôvodneniami 4, 5 a 7. Tento výklad umožňuje uvedenému spotrebiteľovi na jednej strane poznať záväzok tohto obchodníka a byť vopred lepšie informovaný o podmienkach zmluvy, ktorú má v úmysle uzavrieť,

aby sa mohol informovane rozhodnúť, či takúto zmluvu uzavrie alebo nie, a na druhej strane získať od uvedeného obchodníka vrátenie kúpnej ceny prostredníctvom jednoduchého vyhlásenia o nespokojnosti, čím sa zvyšuje úroveň jeho ochrany voči spomenutému obchodníkovi.

- 31 Okrem toho záväzok obchodníka vziať späť kúpený tovar v prípade nespokojnosti dotknutého spotrebiteľa predstavuje vyjadrenie slobody podnikania tohto obchodníka zakotvenej v článku 16 Charty základných práv Európskej únie, ktorú treba pri výklade smernice 2011/83 tiež rešpektovať vzhľadom na cieľ uvedený v odôvodnení 4 tejto smernice, ktorým je zabezpečiť spravodlivú rovnováhu medzi vysokou úrovňou ochrany spotrebiteľov a konkurencieschopnosťou podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. mája 2022, Victorinox, C-179/21, EU:C:2022:353, bod 39 a citovanú judikatúru).
- 32 Pokiaľ ide napokon o otázku, či prípadná absencia spokojnosti dotknutého spotrebiteľa s kúpeným tovarom musí byť preukázaná objektívnym spôsobom, možno na ňu odpovedať len záporne, ako uviedol generálny advokát v bode 48 svojich návrhov. Nesplnenie subjektívnych očakávaní tohto spotrebiteľa vo vzťahu k takému tovaru totiž zo svojej vlastnej podstaty nemôže byť predmetom objektívneho overenia. Samotné tvrdenie uvedeného spotrebiteľa v tomto zmysle treba preto považovať za dostatočné.
- 33 Vzhľadom na už vyššie uvedené dôvody treba na položené otázky odpovedať tak, že článok 2 bod 14 smernice 2011/83 sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „obchodná záruka“ zahŕňa ako „iné požiadavky, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky, uvedené v záručnom liste alebo v príslušnej reklame dostupnej v čase uzatvorenia zmluvy alebo pred jej uzatvorením“ záväzok, prijatý poskytovateľom záruky voči dotknutému spotrebiteľovi, týkajúci sa takých okolností, ktoré sú tomuto spotrebiteľovi vlastné, ako je jeho spokojnosť s kúpeným tovarom ponechaná na jeho vlastné posúdenie, bez toho, aby sa existencia týchto okolností musela objektívne overiť s cieľom uplatniť túto obchodnú záruku.
- 34 Vzhľadom na to, ako bolo konštatované v bode 15 tohto rozsudku, že vnútroštátny súd uvádza, že bude musieť zohľadniť aj článok 2 bod 12 smernice 2019/771 na účely preskúmania zákonnosti vyhlásenia spoločnosti LACD, treba dodať, že výklad článku 2 bodu 14 smernice 2011/83 v predchádzajúcom bode platí aj pre výklad článku 2 bodu 12 smernice 2019/771, keďže pojem „obchodná záruka“ je vymedzený týmito dvoma ustanoveniami takmer rovnako a cieľom smernice 2019/771, ako vyplýva z jej článku 1, je podobne ako v prípade smernice 2011/83 zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa.

O trovách

- 35 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol takto:

Článok 2 bod 14 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica

Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES,

sa má vykladať v tom zmysle, že:

pojmem „obchodná záruka“ zahŕňa ako „iné požiadavky, ktoré nie sú súčasťou zákonnej záruky, uvedené v záručnom liste alebo v príslušnej reklame dostupnej v čase uzatvorenia zmluvy alebo pred jej uzatvorením“ záväzok, prijatý poskytovateľom záruky voči dotknutému spotrebiteľovi, týkajúci sa takých okolností, ktoré sú tomuto spotrebiteľovi vlastné, ako je jeho spokojnosť s kúpeným tovarom ponechaná na jeho vlastné posúdenie, bez toho, aby sa existencia týchto okolností musela objektívne overiť s cieľom uplatniť túto obchodnú záruku.

Podpisy